

med regeringsmagten og faktisk har mulighed for at gøre en forskel for de børn.

Kan ordføreren ikke sige: Jamen fint, så må vi da kigge på refusionsordningerne eller sørge for, at udgifterne i forbindelse med anbringelse af udsatte børn kan holdes uden for serviceraammen? Kommunerne er jo enormt pressede på deres økonomi.

Kl. 16:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Mike Legarth (KF):

Jeg er helt sikker på, at der bliver fundet løsninger på sådan nogle problemstillinger, der er så vigtige for børn og syge og svage osv. Det er jeg helt, helt sikker på. Det er helt naturligt, og der er jo ikke noget nyt i, at et byråd skal prioritere.

Her er der jo alene tale om en sanktion, hvis man overskrider nogle aftaler. Der er stadig masser af råderum, og det kunne jeg give mange eksempler på. Jeg kan tage et af dem op af lommen og sige – så springer vi til et lidt andet emne end det, spørgeren antyder – at f.eks. med hensyn til udgifter til pasning af 0-10-årige børn kan den billigste kommune, Billund, gøre det for 23.000 kr. pr. barn pr. år, og den dyreste kommune, Århus, bruger 48.000 kr. Der er altså voldsomt mange penge at spare i prioriteringsforskellen.

Hvis vi ser på udgifter til pleje af 65-årige og ældre, er Middelfart den billigste kommune med 39.000 kr., og den dyreste er Gentofte med 58.000 kr. Det er to beviser på, at man selvfølgelig kan prioritere, og det skal man også i de eksempler, der blev nævnt.

Kl. 16:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 16:51

Flemming Bonne (SF):

Jeg synes jo, at ordførerens fremragende eksempler på de store forskelle, der er i den kommunale service, er meget relevante i forhold til det, jeg vil spørge om nu. Det er, om ikke ordføreren synes, at det i den her situation, hvor vi diskuterer aftalesystemet, er rimeligt, at vi tager et væsentligt skridt fremad og siger, at forskellige kommuner skal have forskellig behandling. Det indikerer de tal, vi lige har fået forelagt, jo. Det siger jo sig selv, at de kommuner, der har en så stram økonomi, at der ikke rigtig er noget at prioritere ud fra, har vanskeligt ved at håndtere den situation, som Özlem lige var inde på.

Så mit spørgsmål er: Kan ordføreren ikke se, at vi skal prøve at arbejde frem mod et kollektivt aftalesystem, som tager højde for de her afgørende forskelligheder? Det ville løse mange problemer.

Kl. 16:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Jeg går ud fra, at hr. Flemming Bonne mente fru Özlem Sara Cekic. Ordføreren.

Kl. 16:52

Mike Legarth (KF):

Jo, det er jeg fuldkommen enig i at vi skal, og det gør vi jo også. Det er rent faktisk det, vi hele tiden stiler imod, og det er jo også derfor, vi har fået en ny finansieringsreform. Det er netop for at prøve at fordele midlerne mere fair, sådan at det i hvert fald bliver lettere at tilbyde den samme service rundtomkring. Det debatterede vi jo i den forespørgsel om det regionalpolitiske, vi havde umiddelbart inden den her forespørgsel. Al regeringens ressource- og kraftanvendelse går på at gøre forskellen på de her ting så lille som muligt. Så det er jeg da enig i, men det synes jeg også allerede vi gør.

Kl. 16:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 16:53

Flemming Bonne (SF):

Hvis jeg også lige må have lov til at hoppe tilbage til den forrige forespørgsel, vil jeg sige, at vi jo der behandlede udkantsproblematikken, og det er jo typisk i udkantsområderne, nogle af de dårligst stillede kommuner ligger. Jeg kan nogle tal i hovedet, der siger, at der i hvert fald er én kommune, som har en udgift pr. indbygger på 18.000 kr., når det drejer sig om truede børn og unge, dvs. anbringelse osv., hvorimod landsgenemsnittet ligger nede omkring 9.000-10.000 kr. Det understreger igen behovet for, at vi herinde fra tager de forskelle dybt alvorligt og får skruet nogle systemer sammen sådan, at alle kommuner kan håndtere de her svære sager. Er ordføreren enig i det?

Kl. 16:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:54

Mike Legarth (KF):

Jeg er enig i, at man ude i byrådene skal prioritere, men der er jo forskellige forudsætninger. Nogle kommuner må leve af bosætning, mens andre er så heldige at kunne leve af erhvervsliv osv. Der er forskellige præmisser, og der gælder